

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **M. K.**, nar., st. příslušnost A., t. č. zajištěn v, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2016, č. j. KRPB-128553-14/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na dobu 32 dnů, tj. ode dne

26. 5. 2016 do 26. 6. 2016, a to za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem

třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Podle jeho názoru je napadené rozhodnutí nezákonné z následujících procesních a meritorních pochybení: 1. Žalovaná nepřezkoumatelným a nesprávným způsobem posoudila otázku reálného předpokladu předání žalobce do Maďarska. 2. Žalovaná nepřezkoumatelným způsobem odůvodnila nemožnost využití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování.

K prvnímu žalobnímu bodu žalobce uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila otázku předpokladu reálnosti jeho předání do Maďarska. Konkrétně žalovaná pouze konstatovala, že Maďarsko dodržuje právní předpisy na ochranu uprchlíků a že procento předávaných osob v rámci Dublinského řízení do Maďarska vzrostlo (např. v měsíci listopadu 2015 bylo předáno 40 osob). Žalovaný správní orgán však tyto závěry dostatečně neodůvodnil a vůbec se nezabýval tím, zda v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, které by bránily předání žalobce do této země, a tudíž i naplnění účelu zajištění. Žalobce konstatuje, že jeho předání do Maďarska není právně možné, a to z důvodu existence závažných důvodů se domnívat, „že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V důsledku této absence reálného předpokladu předání do Maďarska je přitom i zajištění žalobce za tímto účelem nezákonné. Za tyto nedostatky žalobce považuje následující okolnosti: 1. S ohledem na skutečnost, že žalobce přicestoval na území Maďarska ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že žalobce bude deportován do Srbska bez toho, aby jeho žádost byla meritorně přezkoumána. 2. I v případě, že by maďarský Úřad žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, žalobce nedisponuje v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve vztahu k prvnímu nedostatku žalobce odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. ledna 2016. Dále žalobce poukázal na to, že ze zprávy organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že „podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek“. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26. dubna 2007, § 66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná či nikoliv. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou osmi dnů (viz opět zpráva organizace

Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.). Na základě popsanych změn ve fungování azylového systému přistoupilo několik států podílejících se na fungování dublinského systému k pozastavení dublinských transferů do Maďarska, a to buď jednotlivých případech (Belgie, Rakousko, Švýcarsko, Nizozemí) nebo permanentně (např. Dánsko, Švédsko nebo Finsko). Navíc i Evropská komise v prosinci 2015 zahájila s Maďarskem řízení pro porušení práva týkající se jeho azylových zákonů. Žalobce tedy shrnuje, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, které sebou nesou riziko špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy resp. čl. 4 Listiny základních práv EU spočívajících zejména v nerespektování zásady nenavracení. Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobcem.

K druhému žalobnímu bodu žalobce uvedl, že žalovaná odůvodňuje závěr o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování tím, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Takové odůvodnění nelze považovat za přezkoumatelné. Tato skutečnosti však automaticky nevylučuje možnost uložení některého ze zvláštních opatření. Žalovaná se však vůbec nezabývala tím, proč v jeho případě nestačilo uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123 b zákona o pobytu cizinců na území ČR.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016, v němž tento soud polemizuje s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, jímž argumentuje mimo jiné i žalobce.

Žalovaná dále poukázala na závěry obsažené v rozsudku SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Žalovaná shrnuje, že osobám navraceným na základě dublinského řízení do Maďarska jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u SDEU

rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Nadto není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, že by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak tomu v minulosti bylo v případě Řecka či Itálie.

Žalovaná poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro, to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobce zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude žalobce předán.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

K druhému žalobnímu bodu žalovaná především uvedla, že žalobce přicestoval do ČR dne 26. 5. 2016 bez cestovního dokladu opatřeného vízem či povolením. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že v měsíci únoru 2016 přicestoval nelegálně za pomoci přivaděčů do Řecka, kde pobýval cca 3 měsíce v uprchlickém táboře. Odtud za pomoci převaděčů odcestoval do Makedonie, odkud pokračoval přes Srbsko do Maďarska. V Maďarsku se přihlásil na policii. Byl odvezen do tábora, kde mu byly sejmuty otisky prstů a byl s ním sepsán protokol. Po 8 dnech pobytu v táboře odešel do Budapešti, kde si koupil jízdenku do Vídně. Ve Vídni mu nějaký člověk koupil jízdenku na cestu z Vídně do Berlína, kde pobývají jeho dva bratři a teta. Cílem jeho cesty je Německo, kde by chtěl požádat o azyl. V ČR nemá žádné příbuzné a ani finanční prostředky. Žalovaný dospěla k závěru, že není možné, aby cizinec naplnil podmínku neohrožení výkonu svého předání na základě Dublinského nařízení, pokud by mu bylo uloženo zvláštní opatření, neboť chce, co nejdříve pokračovat ve své cestě do Německa a tam požádat o azyl. Žalobce rovněž nedisponuje finančními prostředky a na území ČR nemá žádné zázemí. Je proto zřejmé, že ani nebude schopen naplnit uložení zvláštního opatření dle § 123 b zákona o pobytu cizinců na území ČR.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí (meritorní i procesní), a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru zajištěním na dobu 32 dnů nezákonně dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Veškerá rozsáhlá argumentace žalobce je vystavěna na tom, že maďarský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, protože je zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska nezákonným. S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy.

K námitkám sdruženým v prvním žalobním bodě krajský soud uvádí následující. Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné vzhledem k otázce navrácení žalobce do Maďarska, krajský soud se s tímto názorem neztotožnil. Je zřejmé, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda Maďarsko splňuje kritéria pro to, aby do něj žalobce mohl být předán, aniž by byly v ohrožení základní zásady mezinárodního uprchlického práva a lidskoprávní standardy. K tvrzení žalobce o hrozbě deportace do Srbska je třeba uvést, že Srbsko je ze strany ČR považováno za bezpečnou zemi (viz k tomu § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, s účinností od 18. 12. 2015). Problémem předání cizince ze strany Maďarska do Srbska se zabýval i SDEU ve svém nedávném rozsudku ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu.

Pokud žalobce dále namítal, že v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku po jejím meritorním přezkumu neexistuje prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak k tomu krajský soud uvádí následující. Mezi stranami je nesporné, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Argumentoval-li žalobce podpůrně nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), jímž byla zrušena kratší sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, pak k tomu krajský soud uvádí, že závěry tohoto nálezu jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a podmínky českého ústavního pořádku, a proto je lze pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Přitom nelze odhlédnout od zcela odlišného kontextu, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven a předmětná lhůta pro podání žaloby zrušena (tzn. zejména diferenciací mezi jednotlivými skupinami žadatelů o mezinárodní ochranu), a současného kontextu tzv. migrační krize, za níž řada členských států EU znovu přistupuje ke změně své právní úpravy azylového práva ve smyslu zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Tento trend je ostatně patrný i z jednání institucí EU a chystaných změn právní úpravy společného azylového systému (zejm. zavedení společného seznamu bezpečných zemí, posílení efektivity návratové politiky atd., viz k tomu kupř. <http://www.mvcr.cz/migrace/clanek/rada-ministru-jednala-v-lucemburku-o-kvotach-i-o-revizi-dublinskeho-systemu.aspx>).

I zbylá argumentace žalobce v zásadě vychází z hodnocení úrovně maďarské právní úpravy. Krajský soud však v této souvislosti připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456) a pro ověření jejího obsahu by tedy bylo nezbytné provedení dokazování. Takový postup však žádná ze stran řízení nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typický řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základním specifikem tohoto řízení je jeho rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňuje provádění složitého dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011,

č. j. 7 As 79/2010 – 150, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Existence takových zřejmých důvodů, v jejichž důsledku by bylo zajištění žalobce za účelem jeho případného předání do Maďarska zapovězeno, však v posuzovaném případě nebyla dána a dle přesvědčení krajského soudu se ji nepodařilo žalobci osvědčit ani v předmětném soudním řízení.

Pro úplnost krajský soud dodává, že je seznámen i s právním názorem Krajského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, na nějž odkazuje žalobce. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Za těchto okolností považuje krajský soud závěry vyplývající z citovaného rozsudku za nepodložené a neopodstatněné. Především je však nutné zdůraznit, že předmětný rozsudek se zabýval systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nikoliv ve fázi zajištění cizince, ale teprve posléze v rámci přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřípustnosti, neboť bylo shledáno, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát EU. Krajský soud nepopírá, že v tomto řízení, jakož i v řízení dublinském, je zcela na místě, aby se správní orgány důkladně zabývaly existencí možných překážek předání žadatele do jiného členského státu EU, přičemž s ohledem na odlišný charakter těchto řízení oproti řízení o zajištění cizince nic nebrání tomu, aby žadatel vznášel již v jejich průběhu svoje námitky a předkládal důkazy k prokázání svých tvrzení o existenci systematických nedostatků v primárně příslušném členském státě. Takto však nelze činit, jak již bylo ostatně uvedeno, v řízení o zajištění. Pakliže se tedy krajský soud s argumentací žalobce neztotožnil, neznamená to nezbytně, že by žalobce nemohl být s totožnými námitkami úspěšný v řízení dublinském či případně v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla-li taková žádost na území ČR podána. Tato argumentace však nemůže obstát v nyní posuzovaném případě (řízení o zajištění žalobce), neboť po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na krátké lhůty, jimiž je vázána, a na nezbytnost vyřešit situaci cizince bez jakéhokoliv odkladu, prováděla v každé jednotlivé věci komplikovaný rozbor vycházející z množství veskrze cizojazyčných podkladů. Přitom nelze říci ani tolik, že by existence systematických nedostatků v Maďarsku měla být žalované známa z její úřední činnosti, neboť navzdory tomu, co tvrdí žalobce, systematické nedostatky nebyly dosud v případě Maďarska

jednoznačně oficiálně deklarovány a na tuto problematiku existuje v současné době množství protichůdných názorů, o čemž svědčí i jistá nejednotnost dosavadní rozhodovací praxe správních soudů.

Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný dostatečně nezabýval zvláštním opatřením za účelem vycestování. Soud k tomu uvádí, že dle § 123 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu*. Žalobce při pohovoru uvedl, že do ČR vůbec nechtěl. Jeho cílem je Německo, kde již jsou jeho bratři a teta. V Německu chce požádat o azyl. Co nejdříve by chtěl pokračovat v cestě do Německa. Z jeho vyjádření je tedy zřejmé, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu (Německa) a proto ani nebylo možné zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123 b uložit.

Soud nadto k věci uvádí, že dle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

K písm. § 123 b odst. 1 písm. a) soud uvádí, že neexistence trvale dostupné adresy skutečného pobytu cizince brání uložení takového opatření, neboť na této dostupnosti je použitelnost opatření založena. K tomu soud uvádí, že žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádné blízké příbuzné. Neuváděl, že by mělo možnost si na území ČR zajistit ubytování. Uložení opatření dle § 123 b odst. 1 písm. a) je proto vyloučeno. V rámci řízení o zajištění rovněž neuváděl, že by disponoval takovými finančními prostředky, aby bylo možné využít postupu dle § 123 b odst. 1 písm. b), tj. složení finanční záruky. Takovou skutečnost pak netvrdili ani v žalobě. Dle názoru v úvahu by nepřicházelo ani uložení zvláštního opatření dle § 123 odst. 1 písm. c), neboť žalobce neměl možnost si zajistit místo pobytu na území ČR, od čehož je potom odvozena jeho povinnost hlásit se na PČR. Rozhodující, ale je, že dle § 123 odst. 4 vůbec žalobci nebylo možné zvláštní opatření za účelem vycestování uložit.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová